

Sygn. akt V KK 396/19

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **J. K.**

skazanego za czyn z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 lutego 2020 r.,

w przedmiocie kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej
od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt II K (...)

postanowił:

1. na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. pozostawić kasację bez rozpoznania;

2. kosztami sądowymi postępowania prowadzonego w związku z kasacją obciążyć oskarżycielkę posiłkową A. W. .

UZASADNIENIE

J. K. został oskarżony o to, że 4 lipca 2015 r. około godz. 10:30 w O. na ulicy S. umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierował samochodem osobowym marki T. o numerze rejestracyjnym „ (...)” będąc w stanie nietrzeźwości alkoholowej i mając 0,84 miligrama/litr alkoholu etylowego w wydychanym powietrzu, jechał z kierunku ul. B. w kierunku ul. P. prawym pasem ruchu i nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że zbliżając się do oznakowanego znakami pionowymi

i poziomymi przejściami dla pieszych i przejazdu dla rowerzystów nie zachował szczególnej ostrożności, nie ustąpił pierwszeństwa i zderzył się z jadącą po tym przejeździe z jego lewej strony na prawą kierującą rowerem A. W. , która wskutek wypadku doznała obrażeń ciała, szczegółowo opisanych w zarzucie, które to obrażenia w chwili obecnej powodują uszczerbek na zdrowiu w postaci ciężkiej choroby realnie zagrażającej życiu i zaliczyć je należy do skutków, o jakich mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.k., tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 19 lipca 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał J. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, z tym ustaleniem, że towarzysząca obrażeniom ciała, jakich doznała 4 lipca 2015 r. A. W. – niewydolność krążeniowo-oddechowa i powstała u ww. pokrzywdzonej znajdującej się w stanie wegetatywnym infekcja oddechowa w wyniku doznanego w dniu zdarzenia urazu czaszkowo-mózgowego spowodowały śmierć pokrzywdzonej 16 listopada 2016 r., to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k. w związku z art. 178 § 1 k.k. i za to wymierzył oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku). Na podstawie art. 42 § 3 k.k. i art. 43 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego dożywotnio zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (pkt 2), a na podstawie art. 46 § 2 k.k. orzekł na rzecz trzech oskarżycielek posiłkowych nawiazki w kwocie po 15.000 zł.

Po rozpoznaniu wniesionych przez prokuratora i pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych środków odwoławczych Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2019 r., sygn. akt VII Ka (...) zmienił wyrok Sądu pierwszej instancji m.in. w ten sposób, że:

- z opisu przypisanego oskarżonemu w pkt 1 części dyspozytywnej czynu, wyeliminował zapis „przejścia dla pieszych i” oraz ustalił, iż u A. W. w wyniku przypisanych w pkt 1 części dyspozytywnej wyroku obrażeń ciała doszło do niewydolności krążeniowo-oddechowej, rozlanego uszkodzenia mózgowia, rozwinęcia stanu wegetatywnego, pourazowego wodogłowia i niedowładu spastycznego, które to obrażenia stanowiły ciężkie kalectwo, tj. skutki, o jakich mowa w art. 156 § 1 pkt 2 k.k. (pkt I.1 wyroku);
- podstawę prawną skazania uzupełnił o przepis art. 4 § 1 k.k., przyjmując

brzmienie ustawy Kodeks karny z dnia 6 czerwca 1997 r. na dzień 31 maja 2017 r. (pkt I.2);

- orzeczoną wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności podwyższył do 3 lat (pkt I.3),

a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (pkt II).

Kasację od tego prawomocnego wyroku wniosła pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej. Zaskarżyła wyrok na niekorzyść skazanego w części – w zakresie punktu I.1 oraz I.3, zarzucając rażąco obrazę przepisów postępowania mającą oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku:

- art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 201 k.p.k., polegającą na błędnym przyjęciu, iż z treści opinii biegłych z zakresu medycyny sądowej nie wynika, że pomiędzy urazami doznanymi przez A. W. w przedmiotowym zdarzeniu a jej śmiercią istnieje związek przyczynowo - skutkowy oraz wadliwe przyjęcie, że wyczerpane zostały wszelkie możliwości dowodowe mające na celu wyjaśnienie powyższego, wobec czego w sprawie zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, które należało rozstrzygnąć na korzyść skazanego, w sytuacji gdy z treści opinii biegłych wynika taki związek przyczynowy, co w konsekwencji doprowadziło do wyeliminowania z opisu czynu, że powstała u A. W. znajdującej się w stanie wegetatywnym infekcja oddechowa spowodowała śmierć pokrzywdzonej w dniu 16 listopada 2016 r. oraz wymierzenia skazanemu rażąco niewspółmiernej kary 3 lat pozbawienia wolności;

- art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 2 k.p.k., polegającą na nienależytym rozważeniu zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej i nieuwzględnieniu, iż A. W. nie przyczyniła się do zaistniałego wypadku. W przypadku dokonania prawidłowej analizy wyroku Sądu pierwszej instancji Sąd Okręgowy dostrzegłby, iż wyrok ten został oparty na nierzetelnych wnioskach z opinii biegłego, co w konsekwencji doprowadziło do dokonania wadliwych ustaleń faktycznych i wymierzenia skazanemu rażąco niewspółmiernej kary 3 lat pozbawienia wolności.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty, autorka kasacji wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w O. do ponownego rozpoznania.

Zarządzeniem z dnia 24 czerwca 2019 r. Przewodniczący VII Wydziału Karnego - Odwoławczego Sądu Okręgowego w O. stwierdził, że kasacja odpowiada warunkom

formalnym i na podstawie art. 530 § 1 k.p.k. polecił doręczyć jej odpis pozostałym stronom oraz przedstawić akta sprawy Sądowi Najwyższemu, co było równoznaczne z przyjęciem kasacji.

W odpowiedziach na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej, zaś obrońca skazanego J. K. o pozostawienie kasacji bez rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej jest niedopuszczalna z mocy ustawy, co musiało skutkować pozostawieniem jej bez rozpoznania. Można wyrazić zdziwienie, że mimo jasnej w tym względzie regulacji prawnej nie dostrzegli tego autorka skargi, wszak podmiot fachowy, prokurator oraz decydujący o przyjęciu kasacji Przewodniczący Wydziału.

Zgodnie z treścią art. 523 § 3 k.p.k. kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Zatem, *a contrario*, nie jest dopuszczalne wniesienie kasacji na niekorzyść, gdy osoba, której dotyczy kasacja, została prawomocnie skazana. Z kolei art. 523 § 4 k.p.k. stanowi, że ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz przez podmioty wymienione w art. 521 k.p.k.

Nie ulega wątpliwości, że dokonana przez Sąd Okręgowy w O. zmiana wyroku Sądu pierwszej instancji nie powoduje, iż zmianie uległ status J. K. jako osoby skazanej. Nie zaistniały też okoliczności powodujące dopuszczalność wniesienia kasacji od wyroku Sądu odwoławczego, w szczególności pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej nie sygnalizowała, iż zaistniało uchybienie wymienione w art. 439 k.p.k.

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 531 § 1 k.p.k., przy uwzględnieniu treści art. 530 § 2 k.p.k., art. 429 § 1 k.p.k. oraz wspomnianego art. 523 § 3 k.p.k., orzeczono jak na wstępie. Obciążenie oskarżycielki posiłkowej kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego znajduje oparcie w art. 637a k.p.k. i art. 637 § 1 k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k.